

Пламва борба, водена рѣзко, безъ озъртае и отъ двѣтъ страни. Петйофи е на чело на младитѣ волентири, които воюватъ за бждѣщето; противникитѣ сж въоръжени съ тежкитѣ доспехи на традицията и теорията, и за тѣхъ е цѣнно миндлото. Тѣ дигатъ врѣва: — какъ може да се пѣе тѣй? Това е селацина, груба, нечиста. А нали поезията трѣбва да бжде спрѣтна по форма, трѣбва да бжде изразъ на оталожени чувства, прѣчистени вече отъ пѣната на броженieto; ти трѣбва да стои надъ живота, ако може дори вѣнъ отъ живота. Това е просто признакъ на упадѣкъ — да се въвежда толкова животъ въ поезията. По-малко животъ — по-вече искусство! . . . Но иди разправяй ти за книжни работи на едно „диво цвѣте на природата“ което чете и разбира само великата книга на живота и за което външъ разумъ е сърдцето. „Grau ist, mein Freund, die Theorie, — и който намира удоволствие въ нея, нека му е просто; но мене ме оставете на мира“, — ще ви отвърне той за да ви очуди още повече, и за нватъ вамъ ще испѣ слѣдната пѣсень на младостта: „Клатжѣтѣ глава старитѣ и викатъ ми: „Момче, по-сдържанъ бжди!“ Старостта е ехо отъ живота . . . сдaвeнo ехо — що ме с за него еня! Буенъ билъ съмъ, тѣй да бжде; може и безуменъ? То се знай . . . , не разумѣтъ азъ слушамъ, а сърдцето. Нека то ме води; макаръ ~~да~~ ^{не} не тѣй лесно, ала ^{по} подалеко вижда. Сърдцето на младежа гори буйно, като факелъ, та отъ него се стѣмватъ и самитѣ небеса. И не само като факелъ служи пламѣтъ на сърдцето: въ зимната нощъ на нашата обща неволя, смѣлостта се смръзва — разумѣтъ би ни оставилъ да измръзнемъ съвсѣмъ, и само живиятъ огънь на сърдцето оцъ ни топли. И педѣйге вѣрва, вий уталожени старци, че май врѣди ако понѣкога младежкиятъ огънь го прѣкалява; често пожаръ спустошава цѣли поля — слѣдъ пожаръ тѣ биватъ още по-плодородни.“ — Какво може да се каже на единъ такъвъ поетъ, на единъ такъвъ пакостникъ? Вий би били напълно прави — като уталожени хора — ако свиете раменѣ, оставащи при своето миѣние, и признаете че и той има право! А има право той, защото е младъ, защото вѣрва въ себе си, защото всичко онова което вамъ не ви харесва, у него не е афектация, а е изразъ на неговия индивидуалитетъ, — на каквото сж, може би, изразъ и вѣднитѣ теории, вашето трѣбва. Най-стѣ, да ли сте съгласни съ него, или не, за поста е все едно; но пази-боже да па-

Да се
вотува!

Копия
№ 1144